

Η Νηστεία των Χριστουγέννων και το Σαρανταλείτουργο

/ [Ορθόδοξες Προβολές](#)

Στις 15 Νοεμβρίου αρχίζει η νηστεία τῶν Χριστουγέννων. Πρόκειται για μιὰ περίοδο ἔντονης πνευματικῆς ἐργασίας καὶ ψυχοσωματικῆς προετοιμασίας γιὰ τὸν ἑορτασμό τῆς μεγάλης ἑορτῆς τῆς Γεννήσεως τοῦ Κυρίου.

Ἀπὸ τὶς 15 Νοεμβρίου ἕως τὶς 17 Δεκεμβρίου (κατ' ἄλλη παράδοση ἕως τὶς 12 Δεκεμβρίου) νηστεύουμε τὸ κρέας, τὰ γαλακτομικά καὶ τὰ αὐγά καὶ τρῶμε ψάρι (ἐκτὸς βεβαίως Τετάρτης καὶ Παρασκευῆς, ποὺ νηστεύουμε αὐστηρά). Μετὰ τὶς 17 (ἢ 12) Δεκεμβρίου νηστεύουμε καὶ τὸ ψάρι.

Ἡ νηστεία ὅμως κατὰ τὴν ὑπόδειξη τοῦ Κυρίου μας ἔχει νόημα, ὅταν συνδυάζεται μὲ προσευχὴ καὶ ἐλεημοσύνη. Γιὰ τὸ λόγο αὐτό, ἡ Ἐκκλησία μὲ τὴν ἑναρξὴ τῆς νηστείας μᾶς προσκαλεῖ σὲ ἐντονότερη λειτουργικὴ ζωὴ καὶ ἀγαθοεργία.

Ἔτσι, ἡ ἐκκλησιαστικὴ παράδοση προβλέπει γιὰ τὴν περίοδο αὐτὴ τὴν καθημερινὴ - ἂν οἱ συνθῆκες τὸ ἐπιτρέπουν- τέλεση τῆς θείας λειτουργίας, τὴν τέλεση δηλαδὴ σαρανταλείτουργου.

Ἡ τέλεση τοῦ σαρανταλείτουργου ἀποτελεῖ πολὺ μεγάλη εὐλογία. Εἶναι μιὰ θαυμάσια εὐκαιρία γιὰ βίωση τῆς μυστηριακῆς καὶ λατρευτικῆς ζωῆς, γιὰ ἐπαφὴ

μὲ τὸν πλοῦτο τῆς ὑμνολογίας καὶ τῆς ἀκροάσεως τῶν θείων Γραφῶν, γιὰ συχνότερη θεία κοινωνία, γιὰ συχνότερη συγκρότηση τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινότητος.

Ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος μᾶς λέει: «Σπουδάζετε πυκνότερον συνέρχεσθαι εἰς εὐχαριστίαν Θεοῦ καὶ εἰς δόξαν. Ὅταν γὰρ πυκνῶς ἐπὶ τὸ αὐτὸ γίνεσθε, καθαιροῦνται οἱ δυνάμεις τοῦ σατανᾶ καὶ λύεται ὁ ὄλεθρος αὐτοῦ», δηλαδὴ «Προσπαθεῖστε μὲ σπουδὴν νὰ ἔρχεσθε ὅλοι μαζί στὴ Σύναξη τῆς Θείας Εὐχαριστίας (Θεία Λειτουργία), γιὰ νὰ εὐχαριστεῖτε τὸν Θεὸ καὶ νὰ Τὸν δοξολογεῖτε. Διότι ὅταν συχνὰ ἔρχεσθε στὴ Σύναξη τῆς Θείας Εὐχαριστίας (Θεία Λειτουργία), συντρίβονται οἱ δυνάμεις τοῦ σατανᾶ καὶ λύεται κάθε ὀλέθρια ἐνέργεια του».

Ἡ δύναμη τῆς Θείας Λειτουργίας δὲν εἶναι μαγική. Εἶναι ἡ δύναμη τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἐνότητος ἐν Χριστῷ. Ἡ Θεία Λειτουργία μᾶς μαθαίνει νὰ συγχωροῦμε, νὰ ἀγαποῦμε καὶ νὰ εἴμαστε ἐνωμένοι μὲ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους.

Γι' αὐτὸ ἄλλωστε προσφέρουμε τὰ Δῶρα μας στὸ Θεό, τὸν Ἄρτο καὶ τὸν Οἶνο, προσευχόμενοι γιὰ ζῶντες καὶ κεκοιμημένους ἀδελφούς μας. Ἡ μνημόνευση τῶν ὀνομάτων τῶν ζώντων καὶ κεκοιμημένων προσώπων (ἀνάγνωση τῶν «Διπτύχων») εἶναι ἔργο πολὺ σημαντικὸ καὶ ἱερό, ποὺ θεσμοθετήθηκε ἀπὸ τοὺς ἁγίους Ἀποστόλους καὶ ἐπιτελεῖται ἀδιάλειπτα μέσα στοὺς αἰῶνες.